

[Lasse Budtz]

Men når forslaget fremkommer – hvis der fremkommer et forslag – er det klart, at det bygger på gensidighedsprincippet i NATO. Det tror jeg fru Mette Madsen er fuldstændig klar over. Det fremsættes ikke for Danmarks blå øjnes skyld, men for helhedens skyld, for samarbejdet i NATO, for fællesskabet i forsvaret, for den advarsel, en eventuel angriber skal have via dette samarbejde.

Til hr. Palle Simonsen vil jeg sige, at det er faktisk rigtigt – hvis jeg ellers har forstået hr. Palle Simonsen rigtigt – det er korrekt, at der ikke er noget nyt i forstærkningsproblematikken. Den opfattelse har socialdemokratiet også, og derfor må vi se, hvordan det udvikler sig; vi må se, hvordan forslaget ser ud.

Som fremhævet af forsvarsministeren og med direkte henvendelse til hr. Steen Folke vil jeg sige, at det er – hvad han end siger – ikke desto mindre kendsgneringen, at vi kender ikke forslagene, hvis der overhovedet bliver fremsat nogen; vi kender ikke deres enkeltheder, hvad der end står i den ene eller den anden avis.

Jeg må også sige, at det er højst muligt, det er absolut i hvert fald teoretisk muligt, og det er også teknisk muligt, at forslagene slet ikke får den karakter, som man almindeligvis synes at vente. Der kan være tale om forskellige slags styrker; der kan være tale om styrker fra forskellige slags lande; der kan vittelig blive tale om forskellige slags depoter placeret forskellige slags steder, endog uden for Danmarks grænser. Det ville da være helt uansvarligt at tage stilling til den slags ting, når man ikke kender det.

Men jeg vil skynde mig at tilføje til hr. Palle Simonsen, at socialdemokratiet klart deler ønsket om, at forsvarsforliget – forsvarsforliget – til sin tid hviler på det bredest mulige grundlag, og det er da klart socialdemokratiets ønske, at vi til den tid vil befinde os i en sådan situation, at vi også vil være i stand til at samarbejde med de radikale.

I den forbindelse vil jeg gerne sige til hr. Bilgrav-Nielsen, at vi har fuld sympati – jeg vil gerne understrege det – vi har megen og fuld sympati for de udtalelser, hr. Bilgrav-Nielsen kom med i forbindelse med FN's ekstraordinære generalforsamling om nedrustning. Ja, socialdemokratiet vil meget, meget gerne være med til et hvilket som helst handlingsforløb i den forbindelse, som kan

fremhæve eller forbedre nedrustningsmulighederne.

Men hr. Bilgrav-Nielsen må huske handlingsforløbet og må især huske, at det var Østblokken, der fremkaldte den situation, vi nu står i, og at man bestemt ikke kan beskylde Danmark for at deltage i nogen oprustning. Jeg turde nok antyde, at to ting understreger dette med al ønskelig tydelighed: dels vores forslag om en nulløsning, dels statsministerens forbehold, da der blev foreslået en generel forhøjelse på 3 pct. i samtlige NATO-lande.

Jeg vil gerne tilføje til hr. Bilgrav-Nielsen, at han blander begreberne om baser og depoter sammen på en efter min mening uansvarlig måde. Baser er en militær foranstaltning, hvortil der er knyttet fremmede tropper, allierede tropper. Det er depoter så afgjort ikke. Et hvilket som helst depot er – i Danmark – under nationalt tilsyn, og det ved hr. Bilgrav-Nielsen jo udmærket godt, selv om han sender mig nogle venlige smil.

Til hr. Steen Folke vil jeg sige, at det var selvfølgelig meget hyggeligt og meget underholdende at høre om den trojanske hest, som vi alle har hørt om i mange andre udenrigspolitiske og sikkerhedspolitiske forbindelser, men jeg må nu alligevel sige, at den trojanske hest kan jo bruges i flere retninger, på flere måder, både i national og international politik, og det synes jeg måske man skulle huske.

Til slut vil jeg til hr. Erhard Jakobsen sige, at jeg føler mig ikke bundet af nogen løfter, hverken den ene eller den anden vej. Det er ikke desto mindre tilfældet, at mens vi har stået her, er der sket en oprustning af en bestemt størrelse, som er simpelt hen uhyggelig. Men da jeg er enig med hr. Erhard Jakobsen i, at det ikke netop er temaet nu, skal jeg lade det ligge. At oprustning har fundet sted i millioner af dollars størrelse, mens vi har snakket, det er ikke desto mindre tilfældet, og det mener jeg vi i fællesskab med andre lande bør gøre noget ved.

Med hensyn til Sydafrika bliver jeg nødt til at sige, at hvis man tænkte sig, at hr. Erhard Jakobsens synspunkter på det område slog igennem, så ville vi gøre kommunismen den største tjeneste. Hvis vi tænkte os, at de vestlige lande samarbejdede med Sydafrika om forsvaret af det sydlige Afrika, ville vi lynhurtigt forvandle resten af Afrika til sta-